

vieții noastre de toate zilele; le ridiculizează cu spirit acid, nu însă îndeajuns de aderent la comicul — de eficiență imediată — specific teatrului de revistă.

Interpretarea își bizuie succesul pe știința de a marca poantele de efect și pe bogata experiență actoricească a lui H. Nicolaide. Gică Petrescu, inepuizabil interpret de cuplete muzicale și de cîntece de pahar, și Ovid Teodorescu, comic buf, cu mare priză la public, vin să adauge spectacolului două culori agreabile. Din păcate, (exceptînd-o pe Cristina Stamate) contribuția feminină e vizibil marcată de o profesionalitate precară; spectacolul este la acest capitol evident văduvit de autentice vedete de revistă.

Partea muzicală, susținută cu reală dăruire de Luigi Ionescu și Trio Caban, ne-a prilejuit prețuirea debutului unei tinere cîntărețe: Ioana Iliant — care a izbutit să treacă peste tracol inerent primei urcări pe scenă și să se impună ca o voce caldă și insinuantă.

Sergiu Malagamba a condus, ca de obicei, cu ritm, culoare și autoritate orchestra sa precis strunită.

Revista are cuvîntul se înscrie, indiscutabil, pe planul realizării, ca un succes de durată al Teatrului „C. Tănase“. Poate că introducerea în spectacol a unor momente satirice de o mai acută stringență s-ar răsfinge mai amplu și asupra substanței sale.

S. Massler

EPIGRAMA

După o premieră îndelung așteptată, Revista are cuvîntul și-a întrerupt seria de spectacole... actorii plecînd în concediu.

**Cu REVISTA se întimplă
Un fapt nemaipomenit
De-abia i s-a dat CUVÎNTUL
Și subit a...amuțit !**

Piesa Simfonică pentru destinația mea de Nelu Ionescu n-a intrunit sufragiile oamenilor de teatru.

**Simfonia lui Ionescu
A fost aspru judecată.
Mai bine făcea ca Schubert
Și-o lăsa... neterminată !**

MASS.

Teatrul de Dramă și Comedie din Constanța

TREI RECITALURI

Intruniți pe generoasa idee de a reprezenta, dintre experimentele lor de laborator, ceea ce este mai clar și mai cu succes adoptat în practica lor profesională curentă, actorii din Constanța s-au decis să ne dezvăluie — și la București — unele studii efectuate pe scena Studioului '72-'82.

De genul feminin este un colaj de versuri, alese pentru a desena o traiectorie lirică pe tema eternului feminin. Cele două interprete, Agatha Nicolau și Ana Mirena, încearcă să îmbine elemente de plastică euritmă cu valori de expresie dramatică, și, într-adevăr, unele momente emoționează („Auziți, auziți, există și îndrăgostiți fericiți“, ce frumos erau modelate scenic versurile Ninei Cassian !). Din păcate, mișcările sînt uneori prea căutate și prețioase, preocuparea calofilă e prea evidentă, ceea ce pecetluiește caracterul de exercițiu al recitalului.

Eminescu — Dragoste și durere de dragoste o selecție de versuri din lirica Luceafărului, pe care Romel Stănciugel nu a acoperit-o întotdeauna cu toată capacitatea sa interpretativă. Într-o — poate îndreptățită — polemică cu stilul emfatic de declamație, actorul constănțean a încercat o modalitate colocvială de recitare, de familiaritate cu marele poet parcă (și nu cu poezia lui). A legat astfel un leș greu de aripile poeziei (un altfel de leș decît cel al modalității respinse, dar la fel de greu!), ultima consecință fiind lipsa de expresivitate și de greutate artistică în care, ca o concluzie a recitalului său, a rostit poemul „Eminescu“ de Marin Sorescu. Ilustrația muzicală care a apăsat violent liniile de forță ale versului, elementele de decor și butaforie care trimiteau la... stilul retoric (? !), au stîrjenit și ele realizarea bunelor intenții ale interpretului.

Nu, nu regret nimic, monologul Taniei Masalitinova după memoriile cîntăreței Edith Piaf a fost o paradă de subtile și încîntătoare mijloace profesionale de expresie, realizată de Ileana Ploscaru, o excelentă actriță, pentru reușita căreia laudele noastre sînt palide flori de hîrtie și cerneală.

D. N.